

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 759/12</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 marca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **5 marca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **18 czerwca 2012 r.** sygn. akt **III U 792/12**

I. **o d d a l a apelację,**

II. **z a s ą d z a od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawczyni A. S. kwotę 404,16 zł (słownie: czterysta cztery złote 16/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III AUa 759/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 marca 2013 r.

Decyzją z dnia 6 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., odmówił wnioskodawczyni A. S. prawa do emerytury, dochodzonego wnioskiem z dnia 26 stycznia 2012 r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 184 w związku z art. 32 w/w ustawy, jak również § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczyni nie spełniła wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia jako, że choć ukończyła 55 rok życia, nie przystąpiła do OFE, rozwiązała stosunek pracy, oraz na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się ponad 20-sto letnim ogólnym stażem ubezpieczeniowym (23 lata 5 miesięcy i 6 dni), to jednak nie udowodniła przepracowania co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W tym bowiem względzie organ rentowy nie uznał wykazywanego przez wnioskodawczynię ogólnymi świadectwami pracy okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w P. od 30 grudnia 1974 r. do 30 czerwca 1993 r., od 26 października 1993 r. do 31 lipca 1995 r. i od 4 września 2005 r. do 31 października 1995 r. (łącznie 17 lat 3 miesiące i 18 dni), stwierdzając, że brak jest kwalifikowanych dowodów do uznania tej pracy za pracę w warunkach szczególnych.

Wnioskodawczyni A. S. odwołała się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemysłu. W odwołaniu z dnia 14 marca 2012 r. wnioskodawczyni wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez potwierdzenie jej uprawnień do dochodzonego świadczenia emerytalnego podnosiła, że jakkolwiek nie dysponuje wymaganymi przez ZUS świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych ze spornego okresu zatrudnienia (z powodu likwidacji pracodawcy), to jednak zaoferowane przez nią dowody zastępcze w postaci ogólnych świadectw pracy, jak też zgłoszone do przeprowadzenia w postępowaniu sądowym dowody osobowe z zeznań świadków stanowią dostateczną podstawę do uznania jej pracy w Zakładach (...) w P. za pracę w warunkach szczególnych. W tym względzie w obszernym uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni naprowadzała bowiem, że wbrew treści ogólnych świadectw pracy, gdzie jej stanowisko określone zostało jako aparatowy urządzeń dozownicznych względnie aparatowy produkcji przetworów, w całym okresie zatrudnienia – z wyłączeniem początkowego okresu od 30 czerwca 1973 r. do 29 grudnia 1974 r., kiedy to była pracownikiem niewykwalifikowanym – świadczyła pracę przy obsłudze urządzeń filtrujących produkowane w zakładzie wino. To zaś zatrudnienie – w narażeniu na czynniki szkodliwe dla zdrowia – należy przyporządkować do prac wymienionych w Dziale IV poz. 33 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), a gdy idzie o zarządzenie resortowe tj. zarządzenie nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW Nr 2 poz. 4), do tych przewidzianych w Dziale IV Wykazu A poz. 33 pkt. 4, względnie pkt 1 tego zarządzenia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 kwietnia 2012 r., pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wnosił o oddalenie żądania wnioskodawczyni z tych samych względów, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji, podkreślając raz jeszcze, że odwołująca nie dysponuje stosownym świadectwem pracy w warunkach szczególnych, zaś te ogólne z uwagi na swą treść są niewystarczające do uznania spornego okresu za pracę świadczoną w tym charakterze.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemysłu, po rozpoznaniu odwołania A. S., wyrokiem z dnia 18 czerwca 2012 r. (sygn. akt III U 792/12), zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawczyni prawo do dochodzonego świadczenia emerytalnego, począwszy od dnia 26 stycznia 2012 r. tj. od dnia złożenia wniosku, zasądzając jednocześnie na jej rzecz od pozwanego organu rentowego kotwę 240 zło tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

w tym w szczególności akt osobowych wnioskodawczynie ze spornego okresu jej zatrudnienia w Zakładach (...) w P., wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej w/w pracodawcy, jak również zeznań świadków- współpracowników odwołującej -(J. B., D. G., T. H. i E. K.) oraz jej samej jako strony postępowania - Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczynie A. S. ur. (...), wystąpiła w dniu 26 stycznia 2012 r. do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W pisemnym oświadczeniu – wobec braku świadectw pracy w warunkach szczególnych - odwołująca wskazywała na ten charakter jej zatrudnienia w Zakładach (...) w P. w okresach od 30 grudnia 1974 r. do 30 czerwca 1993 r., od 26 października 1993 r. do 31 lipca 1995 r. i od 4 września 2005 r. do 31 października 1995 r. Jednocześnie, powołując się na dokumenty zalegające w aktach rentowych, wnioskodawczynie wykazywała na dzień 1 stycznia 1999 r. łączny okres jej zatrudnienia (okresy składkowe i nieskładkowe) w wymiarze 23 lat 5 miesięcy i 6 dni, przy rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 października 1995 r. i bez przystąpienia do OFE. W zalegających w aktach rentowy A. S. ogólnych świadectwach pracy z okresu jej zatrudnienia w Zakładach (...) w P. (od 30 czerwca 1973 r. do 31 października 1995 r. z przerwami uwidocznionymi w tych dokumentach), stanowiska pracy wnioskodawczynie określane były jako: pracownik niewykwalifikowany (od 30 czerwca 1973 r. do 29 grudnia 1974 r.), aparatowy produkcji przetworów , czy aparatowy urządzeń dozowniczych. W dokumentach tych brak było adnotacji o wykonywaniu przez odwołującą pracy w warunkach szczególnych. W konsekwencji powyższego pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wydał w dniu 6 lutego 2012 r. decyzję odmawiającą A. S. prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego. Dokonując analizy zawartości akt osobowych wnioskodawczynie (tu m.in. kartotek płacowych), jak też zapisów uczynionych w legitymacji ubezpieczeniowej odwołującej ze spornego okresu, opierając się równocześnie na uznanych za w pełni wiarygodne zeznaniach samej zainteresowanej jak też świadków (tu przy podkreśleniu spójności tych zeznań w sytuacji wspólnie wykonywanej przez wszystkie w/w osoby pracy przy produkcji wina), Sąd I instancji ustalił, że A. S. pomimo różnie przyjmowanego nazewnictwa jej stanowiska pracy, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w całym okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w P., liczącym od dnia 30 grudnia 1974 r. do 31 października 1995 r. (tak więc z wyłączeniem pierwszego okresu zatrudnienia na stanowisku pracownika niewykwalifikowanego oraz uwidocznionych w ogólnych świadectwach pracy przerw w zatrudnieniu) tj. przez łączny okres 17 lat 3 miesięcy i 18 dni wykonywała pracę przy filtracji wina, na tak zwanej filtrowni, obsługując używane do tego rodzaju prac filtry celulozowo – azbestowe. Praca wnioskodawczynie polegała na wsypywaniu do kadzi z winem ziemi okrzemkowej. Następnie wino przechodziło przez filtr komorowy do drugiej kadzi, skąd było filtrowane przez trzy filtry na płytach azbestowych. Płyty te często były zmienia podczas filtracji i to należało do obowiązków odwołującej. Praca odbywała się w trudnych warunkach, w wilgoci i szkodliwych oparach, przy wyposażeniu wnioskodawczynie w gumowy fartuch i gumowe obuwie. W całym też wyżej wskazanym okresie zatrudnienia wnioskodawczynie pobierała z tego tytułu dodatek szkodliwy . W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Przemysłu uznał żądanie odwołania za w pełni zasadne ,a zaskarżoną decyzję ZUS za naruszającą prawo, stwierdzając -w ocenie prawnej sprawy- że wbrew stanowisku ZUS A. S. spełniła wszystkie przewidziane w art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.), przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego, jako że legitymuje się wymaganym ustawowo okresem co najmniej 15-stu lat pracy w warunkach szczególnych. Odnosząc powyższe stwierdzenie do oceny charakteru zatrudnienia wnioskodawczynie w Zakładach (...) w P., przy przyporządkowaniu tych pracy do tych przewidzianych w Dziale IV poz. 33 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) i odpowiednio w Dziale IV Wykazu A poz. 33 pkt. 4 zarządzenie nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW Nr 2 poz. 4), ewentualnie w Dziale X poz. 13 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i odpowiednio w Dziale X poz. 13 pkt 1 w/w zarządzenia resortowego (przy zanegowaniu możliwości zakwalifikowania tych do prac prac aparatowego urządzeń destylacyjnych z uwagi na odmienną procesów destylacji i filtracji), Sąd I instancji podkreślił, że nie formalna nazwa stanowiska ale faktyczny rodzaj wykonywanej pracy są w tym zakresie przesądzające. W podstawie prawnej wyroku, powołane nadto zostały art. 129 ust. 1 ustawy emerytalno - rentowej (tu w zakresie przyjętej początkowej daty nabycia prawa do emerytury w znaczeniu zobowiązania ZUS

do podjęcia wypłaty świadczenia), a także został art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Równocześnie wskazując na art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach procesu obciążając pozwanego organ rentowy poniesionymi przez wnioskodawczynię kosztami zastępstwa procesowego na kwotę 240 złotych, przy dodatkowym wskazaniu na § 11 ust. 2 w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopalonej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu z dnia 18 czerwca 2012 r. zaskarżony został przez pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.. W apelacji

z dnia 10 lipca 2012 r. (v. k. 40-41) ,pozwany organ rentowy zarzucając ogólnie naruszenie prawa materialnego tj. art.184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.) oraz § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawczyni, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Pomimo tak podniesionego zarzutu zaskarżenia, w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, apelujący kwestionował w istocie dokonane przez Sąd I instancji ustalenie o wykonywaniu przez A. S. pracy w warunkach szczególnych w Zakładach (...) w P. w okresach od 30 grudnia 1974 r. do 30 czerwca 1993 r., od 26 października 1993 r. do 31 lipca 1995 r. i od 4 września 2005 r. do 31 października 1995 r., przy czym poza zarzutami apelacji pozostało ustalenie Sądu Okręgowego w Przemyślu o wykonywaniu przez odwołującą w tym czasie stale i w pełnym wymiarze czasu prac przy obsłudze filtrów do produkcji wina, a jedyne zastrzeżenia budziło dokonane przez ten Sąd w sposób alternatywny przyporządkowanie tych prac do dwóch różnych pozycji z wykazów czy to rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 19983 r. czy to zarządzenia resortowego – w tym wypadku zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r.

w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są parce w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW Nr 2 poz. 4). W tym bowiem zakresie apelujący w zdecydowany sposób wykluczał możliwość zakwalifikowania prac odwołującej do tych przewidzianych

w Dziale X poz. 13 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

(i odpowiednio Działu X poz. 13 pkt 1 załącznika zarządzenia resortowego) zwracając uwagę, że przewidziane jest tam wyłącznie stanowisko aparatu filtrów i wirówek piwa, w sytuacji gdy wnioskodawczyni pracowała przy filtracji wina. Gdy zaś idzie o drugie ewentualne przyporządkowanie tych prac do tych przewidzianych w Dziale IV poz. 33 pkt 4 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) i odpowiednio

w Dziale IV Wykazu A poz. 33 pkt. 4 zarządzenie nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r., to skarżący wyrażał jedynie przypuszczenie, iż może być ono wadliwe, a to z tego względu, że nie wyjaśnione zostało czy przy produkcji wina dochodzi do fermentacji mlekowej (w zarządzeniu resortowym określone stanowisko - robotnika obsługi fermentacji mlekowej i filtrów).

Wnioskodawczyni A. S. wniosła o oddalenie apelacji ZUS na koszt skarżącego (v. k. 46-47 pisemna odpowiedź na apelację).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., zważył co następuje:

Wniesiony przez pozwanego organ rentowy środek odwoławczy nie może wywrzeć pożądanego skutku. Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu z dnia 18 czerwca 2012 r., w szczególności w świetle uzupełnionego z urzędu w trybie art. 382 kpc w postępowaniu odwoławczym materiału dowodowego uznany być musi za trafny i odpowiadający prawu.

Przede wszystkim jednak już na wstępie, podobnie jak uprzednio w wielu tego rodzaju przypadkach odnotować przyjdzie wadliwość konstrukcyjną apelacji ZUS. Z jednej bowiem strony w petitum tego środka odwoławczego skarżący stawia zarzut naruszenia prawa materialnego - nie wyjaśniając przy tym na czym naruszenie to ma polegać - po czym w uzasadnieniu apelacji pojawia się nie wyartykułowany wprost zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc (a więc prawa procesowego), przy czym co znamienne w okolicznościach tej konkretnej sprawy nie odnosi się on do zasadniczego w sprawie ustalenia Sądu I instancji o wykonywaniu przez A. S. w całym spornym okresie stałej i w pełnym wymiarze czasu pracy przy obsłudze filtrów służących do produkcji wina, a jedynie dotyczy samego przyporządkowania tych prac do jednego z rodzajów tych które kwalifikują je jako pracę

w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Co więcej nawet w tym zakresie skarżący nie wyraża absolutnej negacji możliwości takiego zakwalifikowania prac odwołującej, a jedynie wyraża przypuszczenie, że zdaje się być to wątpliwe gdy idzie o ich przyporządkowanie do prac wymienionych w Wykazie A Działu IV poz. 33 pkt 4 załącznika do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW Nr 2 poz. 4). Powyższe ograniczało więc zakres kontroli instancyjnej tut. Sądu jedynie do kwestii prawidłowego przyporządkowania pracy A. S. do prac w warunkach szczególnych, przy czym zgodzić się wyłącznie ze skarżącym należało, iż nie było możliwe – tak jak to uczynił Sąd I instancji - dokonanie takiego przyporządkowania w sposób alternatywny. Mając zaś na względzie uwidocznione w toku całego postępowania trudności w powołanej wyżej kwalifikacji, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie celem ostatecznego przesądzenia tej kwestii, dopuścił dowód z opinii biegłego specjalisty z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem inż. M. M.. Biegły ten - po zapoznaniu z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także w uwzględnieniu specyfiki pracy związanej z produkcją wina (tu także przy porównaniu stopnia uciążliwości prac wykonywanych przez wnioskodawczynię z tymi wykonywanymi przez choćby świadka T. H., zatrudnionej na stanowisku fermentatora, która nabyła prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych w Zakładach (...) w P. świadczonej także w spornym w niniejszej sprawie okresie) - w opinii z dnia 14 grudnia 2012 r. (v. k. 61-64), stwierdził zaś jednoznacznie, że co do zasady praca A. S. winna być uznana za pracę w warunkach szczególnych przewidzianą w Dziale IV poz. 33 (tj. prace przy produkcji alkoholu) Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), a gdy idzie o zarządzenie resortowe odniesioną do tej określonej w Dziale IV poz. 33 pkt 2 (piwniczny) zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRiRW Nr 2 poz. 4). Wyrażając powyższy pogląd opiniujący podkreślił przy tym ,że w zakładach produkcji wina występowały stanowiska typu fermentator, piwniczny, aparatowy urządzeń do produkcji wina na których uciążliwe dla zdrowia warunki pracy były podobne czy zbliżone. W tym stanie rzeczy

i wobec nie zgłoszenia przez skarżącego w przepisany terminie żadnych uwag czy zastrzeżeń do treści opinii biegłego , Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przyjął pełną miarodajność tego dowodu osobowego zważywszy dodatkowo na fachowość biegłego jak też logiczność przyjętego przez niego toku rozumowania. Niezależnie od tego podkreślenia wymaga fakt , że przesądzająca dla wyniku sprawy jest – nie budząca żadnej wątpliwości – możliwość przyporządkowania prac wnioskodawczyni do tych przewidzianych w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Dział IV poz. 33 Wykazu A (zarządzenia resortowe mają bowiem jedynie charakter pomocniczy – tak też m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r. II UK 106/11 LEX nr 1130389).

Mając więc powyższe na uwadze należało w postępowaniu apelacyjnym podzielić w zupełności dokonaną przez Sąd Okręgowy w Przemyśle ocenę prawną sprawy sprowadzającą się do stwierdzenia, że wnioskodawczyni A. S. spełniła wszystkie przewidziane w art. 184 w związku

z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.), przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego. Z tego to więc zasadniczego względu i na podstawie art. 385 kpc orzeczono o oddaleniu apelacji ZUS. Końcowy

wynik sprawy jak też przedłożony przez pełnomocnika wnioskodawczyni spis kosztów (v.k- 81- uwzględniający także koszty przejazdu do sądu) uzasadniały z kolei obciążanie pozwanego organu rentowego poniesionymi przez A. S. w postępowaniu odwoławczym kosztami procesu w łącznej kwocie 404,16 złotych na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopalonej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.). Mając tu dodatkowo na względzie utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd o kosztach przejazdu do sądu fachowego pełnomocnika, jako podlegających zwrotowi celowych i niezbędnych kosztów procesu - por. m. innymi uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012r. III PZP 4/12 OSNP 2012/23-24/280 i z dnia 18 lipca 2012r. III CZP 33/12 OSNC 2013/2/14.